

Karel Funk

Možné příčiny předčasných úmrtí

V našem a světovém navyklém materialismu považujeme smrt, tedy přechod na druhý břeh bytí, za největší neštěstí nebo zlo. Vždy to tak ale nemusí být (tím nenabádám k jakékoli lehkomyšlnosti, mám na mysli případy, kdy se smrt nedalo zabránit). Napadají mne, jen tak namátkově, různé možné příčiny předčasných úmrtí. Například:

- Někdo je natolik vnitřně prohnílý, že už ho nic nemůže přimět k uvědomění si nějakého svého nedostatku, čili jede v sebevědomém sebeobelhávání a činí jen nedobré sobě i druhým - pak je milosrdenstvím, že je mu v tom zabráněno odvoláním z tohoto života, aby si nekupil ještě další karmu (smrtné autonehody různých suverénů apod.).

- Někdo se sem zrodil kvůli vypěstování určité konkrétní ctnosti nebo vyplnění úkolu (třeba mateřství, zvládnutí nějakého povolání, podání pomocného impulsu nějaké blízké duši, která by to tu měla sama těžké apod.), a když to zvládne, pak kvůli svému dalšímu vývoji by potřeboval třeba úplně odlišné podmínky, nebo se potřebuje co nejdříve znovu zrodit kvůli dalším úkolům, tedy je odvolán, aby se do nových okolností mohl zrodit co nejdřív.

- Jiný se prostě a jednoduše potrestá sám. Jede namol či lehkomyšlně, a zabije se. Prozřetelnost mu jen dala volnost. Ono totiž i to, že někdo, byť mladý, nemá dostatek sebekontroly a pije, když ví, že bude řídit, je už důsledkem nějaké kvality jeho předchozího života.

- Někdo nezvládá v určitých okolnostech svou nenávist a chystá se spáchat zločin. Jinak je to ale slušný člověk a proto je odtud z milosti odvolán, aby nedošlo k přílišnému zauzlování jeho karmy.

- Někdo má za úkol přepracovat třeba jen nějakou jednu základní věc, ale protože se potřebuje příště vtělit s někým dalším (blízkým, nebo naopak tím, komu něco dluží), a ten druhý už se brzy vtělí, tak aby ho stihnul, musí honem pryč odtud a znovu se s ním zrodit.

- Někdo prodělal nemoc, která pro něho splnila svůj úkol, ale jeho tělo už se nedá opravit a jen by už zbytečně trpěl, tak zemře s vyrovnaným účtem, a není nic hrozného, že třeba ve středním věku. Mohl si nemocí uvědomit víc (a splnit tím nějaký důležitý úkol) než jiný, který se ve zdraví dožije vysokého věku.

- Poctivý rodič by se třeba dožil tragického úmrtí svého dítěte, nebo naopak nějakého jeho zločinu, a tak je raději odtud odvolán, aby to nemusel tak tragicky prožívat.

- Dítě si sem třeba přišlo jen obnovit nevinnost, víc nyní nepotřebuje, a tak "zase jde".

- Zemřelé dítě se na čas stává jakýmsi "strážným andělíčkem" své matky, protože na ni má silnou vazbu a dětsky nezkalenou lásku, a tak ji ochraňuje, inspiruje..., a třeba se zrodilo k blízké duši své matky proto, aby jí pak pomohlo tamodtud prožívat její těžké období.

- I u těch, co zahynou při (auto)nehodě, kterou nezavinili, se s tím v osudu nějak počítalo. Jinak by se do střetu s druhým autem nedostali. (Tak jako ti, co neměli v karmě shořet v divadle či se potopit v lodi apod., se nějakou drobnou příhodou do divadla či na loď nedostali.) Příčiny smrti při nezaviněných autonehodách mohou být taky nejruznější. Může to být třeba i to, že zabitý řidič, který nehodu nezavinil, před tím taky jezdil či jinde jednal bezohledně a někoho uváděl do smrtelného nebezpečí, tak si tím musí sám projít (i ve vteřině smrti může pak vidět podstatu bezohlednosti).

Ale, opakuju, karmické řízení bývá spletité a příčiny mohou být proto nejruznější. Předčasná úmrtí i dobrých lidí (vojáci ve válkách apod.) jsou pro lidstvo požehnáním proto, že mladistvé ideály a čisté životní síly, které jim nebylo dopřáno rozvinout, se pak uvolní a působí jako blahodárná zásobárna inspirací ideálů pro vtělené lidstvo. Naše ideály, nadšení atd. jsou čerpány i ze sil, které nebyly lidmi v životě spotřebovány pro jejich úmrtí, a tak tyto síly jsou volně k dispozici všemu lidstvu. (Lépe to vysvětluje R. Steiner.)

Nazíráno tamodtud, není smrt fyzického těla nic strašného. Tam je to opačně: ti, kdo se zrojují, se i bolavě loučí s oním světem, a sestupují do hmotného světa tíhy, trápení a slepoty často s obavou, protože většinou vidíme svou karmu, která nás čeká. Ba někteří i couvnou před zrozením, nemají dost odvahy, vidí-li, co je čeká, ale oddálení taky není pro ně řešením. Někdy ztratí odvalu a couvnou už pozdě, a zrodí se pak jako mentálně postižený apod. (To ovšem není jediná příčina mentálního postižení. Bývá to i následek nepřiměřené pýchy a hlubokého pohrdání okolím, zneužívání rozumu ke zlu aj.) Dost se mi osvětlilo, jak dítě prožívá smrt, když jsem četl od Londona Tulák po hvězdách. Vidí se tam někdy dřív jako chlapec, který utíká před vojáky. Ti střílí... - a najednou se hošík vidí zvenku, je mu hezky, přichází k němu světelná bytost... Není v tom ani stín tragédie či smutku. (To samozřejmě neopravňuje vraždění.) Jistě, že nelze lehkomyšlně spoléhat, že co nemám v karmě, tak se mi nestane, a riskovat v čemkoliv proti zdravému rozumu a bezpečnosti. Sedne-li si tedy někdo do auta s někým, kdo je namol (třeba bujaré odjezdy z diskoték, kdy se pomlátí v autě všichni), pak to asi je i spoluzodpovědnost všech v autě.